

TW- Nytt

Conservare – Illuminare – Inspirare»

«Bevare – Belyse – Inspirere»

KOMMUNIKASJONSBÆRER

**FOR
ODD FELLOW LOGE
NR. 22 – THOMAS WILDEY**

**JULENUMMER
NR. 3 – 2003**

Liste over embedsmenn i perioden 2003 - 2005:

Storrepresentant

Svein Terje Hermansen

Eks. Overmestere

Erik A. Evjen, Kåre Granli, Arne Oddevold, Kjell Weum Eriksen, Arnfin Evjen, Bjørn Schau, Oddvar L. Follestad, Svein Solberg, Bjørn Grødtlien, Svein Terje Hermansen, Knut Borgen, Jan Erik Arnesen, Ivar T. Schmidt, Erling Nordsjø

Valgte embedsmenn 2003 - 2005:

Overmester	Dag Thorkildsen
Undermester	Bjørn-Eirik Kirkeberg
Sekretær	Roar Mathisen
Skattmester	Kjell Arne Bjerkland
Kasserer	Magnar Naas

Utnevnte embedsmenn 2003 - 2005:

Ceremonimester	Jørn Mood
Kapellan	Arne Johannes Aune
Inspektør	Arvid Heier Larssen
Inspektørassistent	Fridtjov Huseby
Indre vakt	Simen Levinsky
Ytre vakt	Erik Kolsrud Aas
Arkivar	Rolf Jansen
Musikkansvarlig	Svein Arild Stokland
OM Høyre assistent	Thomas Teichmann
OM Venstre assistent	Terje Strand
UM Høyre assistent	Hans Petter Jahr
UM Venstre assistent	Steinar Lyngroth
CM Høyre assistent	Henry Jarle Lund
CM Venstre assistent	Bjørn Jahr

TW-Nytt redaksjonen takker for denne gang og benytter samtidig anledningen til å ønske alle Brødrene og deres familier en
Riktig GOD JUL og et GODT NYTT ÅR

TW-Nytt

KOMMUNIKASJONSBÆRER FOR
ODD FELLOW LOGE
NR. 22 - THOMAS WILDEY

JULENUMMER – NR. 3 - 2003

Innhold

Leder	4
Vennskapsviser	5
OM spalte	6
UM spalte	8
Sekretærs spalte	9
Storembedsmannsmøtet	10
Folk over 30	13
Thomas Wildey en egenartet personlighet	14
Smak og behag	16
En travel jul	18
Møteprogram for våren	23

I redaksjonen

Redaktør:
Knut Borgen
Layout :
Svein Arild Stokland
Redaksjons medarbeidere:
Arnfin Evjen, Oddvar
Follestad og Jørn Mood

E-mailadressen til TW-
Nytt:
knut.borgen@fokus.no
svein.stokland@nokab.no

Redaksjonen avsluttet den
25. november 2003

OBS!
Inserter står for
innsenders egne meninger
uten at redaksjonen tar
stilling til innholdet

Leder

Knut Borgen

Vi har allerede kommet noen dager ut i desember og julen nærmer seg med stormskritt. Forretningsstanden har i flere uker forsøkt å lokke oss med sine juleutstillinger, og kanskje er du en av mange som mener at dette kjøpejaget starter altfor tidlig.

Da er det godt å kunne gå i logen, stenge den store verden ute, for så å forsøke å lade opp batteriene.

Vårt embedskollegium, med Overmester Dag Thorkildsen i spissen, har utrettelig forsøkt å finne nye ideer, slik at våre møter skal bli interessante, og at fremmøtet øker. Dette har gitt resultater!

At vi har forlatt bunnen av bølgedalen føler jeg meg overbevist om, og jeg registrerer at interessen blant brødrene er økende.

På vår Eks.OM aften inviterte Lillemor Deberitz, etter ønske fra Leif, til viltaften og deltok sammen med oss på ettermøtet. Som fru Deberitz billedlig sa det ved brodermåltidet; "hadde Leif sett oss nå, hadde han sikkert sagt: Dette er en slik logekveld jeg ville at det skulle bli."

Det var brødrenes engasjement bl.a. i form av sang og musikk denne kvelden, som gjør meg overbevist om at vi er på rett vei.

Vårt nye embedskollegium har, sammen med brødre i utnevnte embeder, funnet sin stil, og vi ser med interesse frem til kommende logekvelder.

I all juletravelheten må vi heller ikke glemme de som ikke har det så bra, både blant våre egne brødre og ellers i samfunnet. En foredragsholder jeg hørte for kort tid siden, sa noe som jeg har tenkt en del på, og dette gikk på arbeidskolleger - "spør din kollega hvordan står det til - hvordan har du det?" Det samme kan vi helt sikkert også overføre til logen. De fleste av oss kommer på logemøtet, hilser og snakker litt om vær og vind, men spør vi: hvordan det står til? Hvordan har du det? ...Kanskje noe å tenke på !

I høst har Ordenens landssak, SOS-barnebyer, vært en viktig sak, også for vår loge. Storlogens mål er å samle inn kr. 6 millioner til en ny SOS-barnelandsby i El Salvador, men behovet er større. For å nå dette mål er det ønskelig at hvert enkelt logemedlem i Norge bidrar med kr. 300.-. Vi har tidligere i år fått tilsendt en bankgiro på dette beløp. Skulle du ha forlagt giroen eller glemt hele landssaken er det fremdeles ikke for sent å bidra. Pengene kan fremdeles sendes br. Skattmester. (se info på side 15)

Pr. 1.desember var det kommet inn over kr. 6 mill., midler som brødre og søstre har bidratt med. Dette er det største løft Odd Fellow Ordenen noen gang har vært med på, og et imponerende arbeid er gjort av de

søstre og brødre som har stått i spissen for aksjonen, fra Odd Fellows side. Skulle du ønske å bli fadder for barn i ”vår landsby” er dette noe som vi kommer tilbake til på et senere tidspunkt. Byen må først bygges !.

VENNSKAPSVISE

Mel.: Jeg plukker fløyelsgræs

Tekst: Bodil Skjånes Dugstad

*En vennskapsvise vi her vil synge
til lette toner i dur og moll.
For vennskapsleden, den evig unge
skal kvedes ofte – i hundrefold.*

Refr.:

*Så la oss stanse og se hverandre
en liten stund på vår travle vei.
I vennskapshagen der skal vi vandre,
der dufter mose og blom for deg.*

*Vi løper rundt med papir og ”saker”
og suser fremad i bil og fly.
Hvor ble den henne – vår vennskapsaker
vi skulle dyrke på ny, på ny?*

Refr.: Så la oss stanse.....

*For vennskap er som kulds kjær plante,
den trenger omsorg mot vær og vind.
Foruten stell kan den stå og skranke
i ensomhet og med lukket sinn.*

Refr.: Så la oss stanse.....

OM spalte

Mine brødre!

Jeg vil ikke legge skjul på at vi har store utfordringer. Vi har en lav fremmøte-prosent sett i forhold til andre loger og vårt medlemstall er på vei nedover. I høst måtte vi avlyse et møte da vi ikke hadde noen kandidater. Vi kan selvsagt velge å gi skylden til den til enhver tid sittende Overmester og hans valgte embedsmenn og være fornøyd med det. Det er imidlertid ikke nok. I vårt lovverk står det i klartekst at et ordensmedlem har plikt til å arbeide for Logens og Ordenes formål, hvilket ifølge våre budord er å utbre vennskapets, kjærligheten og sannhetens grunnprinsipper blant menneskene. Vi har altså alle en forpliktelse.

Det er selvsagt ikke slik at alle loger til enhver tid har fremgang i medlemsantall og fremmøte. Det er heller ikke en sannhet at en loge er dårlig drevet eller at miljøet i logen er dårlig, når disse tallene viser nedgang. Jeg vil hevde med styrke at vi har et meget godt miljø, totalt blottet for klikkmentalitet og kameraderi og med brødre som erkjenner sitt ansvar som medlemmer av vår Loge. Tallene er kanskje et uttrykk for den retningsendring som har skjedd. Fra vekst nær sagt for en hver pris til ”bærekraftig vekst”, slik bror Stor Sire formulerer

det i siste nummer av Odd Fellow bladet. Han sier: ”Utviklingen av den enkelte loge og vår Orden må skje med bakgrunn nettopp i bærekraftig vekst.”

Bærekraftig vekst betyr at grunnlaget for veksten er et logeliv preget av gode og vel gjennomførte seremonier, spill som understreker og belyser seremonienes viktige budskap og ettermøter som gir impulser, utdyper og forsterker vennskap og et felles ønske om å oppfylle Ordenens budord. Vi har altså et godt utgangspunkt.

På en av de nylig avviklede logekveldene sa en bror til meg at han trivdes så godt i logen nå.

For en nybakt Overmester var det godt å høre. Det kan selvsagt være et utsagn som ikke er representativt, men jeg tar det som en bekreftelse at fremmøtet nå øker. Det er positivt, men vi har mye å gå på. Det er fortsatt en del brødre som vi sikkert kan få tilbake som møtende brødre. I vårt siste besøk i Loge nr. 18 Varna ble en bror av denne Loge tildelt 25-årsjuvel. I sin tale ved bordet sa han at han mange ganger nølte med å gå i Logen. Det kunne være været, uopplagthet, TV-program eller annet. Han hadde imidlertid alltid gått og hadde aldri noen gang angret. Så min bror, gå i Logen. Du vil ikke angre.

Det ser nå ut til at vi får nye søkere til vår Loge. Det er gledelig og jeg takker

de av våre brødre som har medvirket til dette. Stå på videre. Vi skal ha en informasjonsaften også i vårterminen. Tenk allerede nå på hvem du kan tenke deg å invitere.

En loge er en levende organisasjon, der resultatet er avhengig av alle brødrenes innsats. For det første ved å møte opp, hvilket er en grunnforutsetning. Videre ved engasjement i det viktige arbeidet som skjer i våre nevnder og i de felles løft for våre medmennesker som bl.a. skjer for å etablere barnebyen i El Salvador.

Jeg vil heller ikke unnlate å nevne innsatsen til aktørene i spillene våre. Det er en opplevelse å se et godt gradspill og det gir selve seremonien en dimensjon som setter oss i stand til å forstå dybden og viktigheten av ritualene. Tenk mine brødre på hva dette gir oss, kanskje ikke av konkrete følbare verdier, men av moralske og etiske holdninger som følger oss livet ut. Holdninger som gjør at vi påvirker hverdagen og alle omkring oss og som dermed gjør at vi er med på å oppfylle Ordenens budord.

I den mørketiden vi nå er inne vil kanskje et utdrag fra Phil Bosmans bok "Hurra for livet" gi noen impulser:

I dag er dagen å være lykkelig i!
Ingen annen dag enn dagen i dag har du
fått til fullt ut å leve, til å være glad og tilfreds.
I går har du mistet, i morgen må ennå komme, i
dag er den eneste dagen som du kan holde i dine hender!
Gjør det beste ut av den.
Kjære menneske, du bærer hele din fortid på nakken,
og i tillegg vil du også bære din fremtid. Det er altfor
mye. Du har livet i skiver på 24 timer.
Hvorfor vil du bære alt på en gang?
Det er du ikke laget for.

Livet er å være takknemlig
for lyset og kjærligheten
for varmen og ømheten
i mennesker og ting,
gitt deg uten videre
Herre, gi meg litt sol.

Dag Thorkildsen
Overmester

UM spalte.

Om å ivareta de gode, gamle dager!

Kjære gode brødre!

"Det er min plikt å styrke samholdet

mellom Logens medlemmer, og ellers utføre....."

Ja slik lyder deler av det som på hvert møte blir min egen bekjennelse. Hver tirsdag blir jeg minnet på oppdraget. Et utfordrende men i særdeleshett et hyggelig oppdrag!

Å være Undermester i Thomas Wildey forplikter, ikke minst for å ivareta den solide tradisjon vi har hatt i mange år. Jeg håper likevel at alle Logens 92 medlemmer vil være gode "sosialrådgivere" slik at vi kan styrke det sosiale samholdet på brødrenes premisser og ikke noe som kommer ovenfra og ned!

På de første møtene denne høsten har embetskollegiet forsøkt å tenke litt nytt for å gjenskape den gamle, gode Thomas Wildey-stemingen både i og utenfor Logesalen. Vi har sogar hørt det av brødrene; dette var en hyggelig kveld som minnet om de gode, gamle dager. Meningen er ikke å

programlegge hvert eneste minutt bestandig, en kveld uten program kan være en minst like viktig og hyggelig kveld. Den gode samtalen er også viktig for at 92 "sosialrådgivere" skal føle seg vel og få nye impulser.

"Møt så ofte dere kan"! Et godt samhold styrker....." Embetskollegiet har en klar målsetning om å øke fremmøteprosenten til stabilt over 40%. Dette betyr at vi skal være minst 38 brødre på hvert møte. Så langt denne høsten ligger vi foran og dette gleder et UM-hjerte! Hvis vi kan få et rikt fremmøte også på våre informasjonsmøter kan vi også sikre vår Loges tilvekst. Dette trenger vi og enhver bror må føle et ansvar for å bidra.

Jeg gleder meg til å være Loge Thomas Wildeys UM, jeg gleder meg til å være en del av det samholdet skal styrkes og jeg gleder meg til å gjøre det jeg kan for at nettopp du skal føle deg velkommen i Logen hver tirsdag!

Hilsen

Bjørn-Eirik Kirkeberg

Sekretærs spalte

Kjære brødre!

Nå er sekretæren i full gang. Vi er allerede lagt inne i det første halve året. Det har vært mye å sette seg inn i av prosedyre, skjemaer og brevskrivning. Fjærpenner har jeg måttet spise opptil flere ganger og fylt på blekk i blekkhuset. Jeg håper alt brødrene så langt er fornøgd, men hvis brødrene har noe på hjertet er Sekretæren motlaglig for tilbakemeldinger som kan bidra til å høyne kvaliteten eller lette sekretærarbeidet. Det må sies at forhenværende Sekretær har gjort en meget god jobb for å få alt inn på data og som vil letter videre arbeid.

For at Logens medlemsfortegnelser skal være så riktig som mulig, oppfordrer jeg alle brødrene til å melde fra om adresseforandringer, nye telefonnummer og e-post adresser.

I disse dager er vi gang med å revidere vår medlemsbok og det er derfor viktig at vi får med dette i den nye medlemsboka.

Det nærmer seg jul og det er mye og gjøre på hjemmefronten og jobben men glem ikke Logen.

Jeg vil i disse elektroniske tider henstille til de som har tilgang på e-post melder fra om e-post adressen til meg. Send gjerne en mail til meg på roar.mathiesen@boschrexroth.no så får du svar.

Jeg ønsker alle brødrene en riktig god jul og takk for dette året.

Vi gratulerer

Arvid Soelberg	65 år den 22. januar
Finn Grødtlien	60 år den 6. februar
Bjørn Erling Bjørgan	60 år den 13. februar
Ragnar Nybro	60 år den 15. mars
Bjørn Schau	75 år den 31. mars

Overgang fra en annen loge

Per Olov Rundfors	Bølerlia 62	0689 Oslo	P:21917569
-------------------	-------------	-----------	------------

Noen oppdateringer

Erling Bull
Kjell Arne Bjerkland
Erik Arnfin Evjen
Hans Andreas Fegri
Svein Arild Stokland
Dag Thorkildsen
Terje Strand
Friedrich Miksch
Roar Mathiesen

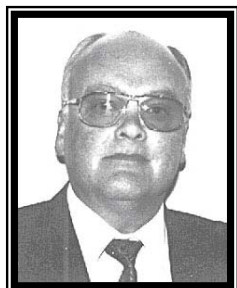
Bjørkeveien 5
Stasjonsveien 10
Silurveien 4/6
Vinterroveien 34
A: 23467245
dthorkil@c2i.net
A: 69209300
f.miksch@c2i.net
M: 90963983

2517 Hønefoss M: 98083966
2010 Strømmen
0388 Oslo
3517 Hønefoss
svein.stokland@nokab.no

Utmeldinger

Thomas Broberg
Gunnar Eriksen

Hilsen
Roar Mathiesen

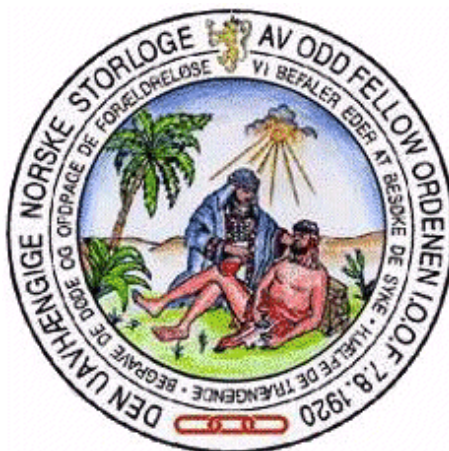

Av Arnfin Evjen

STOREMBEDSMANNSMØTET 2003

Det årlige Storembeds-
mannsmøte ble avholdt i
dagene 17. – 19. oktober.
Møtet var som vanlig lagt
opp med mange
interessante poster, og
med full utnyttelse av
tiden. Stor Vakt Knut
Borgen samt under-
tegnede var så heldige å
få være tilstede samtlige
dager, og denne artikkel

er ment å gi våre brødere en liten
orientering om hvilke hovedtemaer
som ble behandlet.

Stor Sire Harald Thoen
påpekte i sin åpningstale
hvor viktig det er at
Storembedsmennene møtes
en gang i året, både for å
bli bedre kjent samt å
kunne gi og få informasjon
om det arbeid som foregår
i Storlogen og distriktene.

Man gikk deretter over til "åpen
post" som omhandlet saker som i løpet

av året var behandlet av
Storlogekollegiet. Spesielt var det

kommet mange henvendelser i forbindelse med bruk av "Etiketten". Det ble presisert at samtlige embedsmenn i en logen måtte sette seg grundig inn i de regler som finnes, da det ellers kunne bli store forskjeller rundt i landet, noe som ikke var ønskelig. Både rangordning, bordplassering, skjenking og røyking ble omtalt som områder hvor det var utviklet forskjellig praksis.

Stor Sire gikk senere gjennom mange av de nummererte sirkulærer, og som et eksempel på hva som ble diskutert kan opplyses at i forbindelse med flaggreglementet er det i 17. maitog full anledning til å benytte Odd Fellow flagget eller egen fane. Dog ble det påpekt at det bør være et visst antall brødre eller søstre i toget, slik at det får en positiv virkning utad.

Når det gjelder blanketter ble det meddelt at antallet er redusert fra 50 til ca 20, og samtlige fås nå i elektronisk form, hvilket er til stor hjelp for sekretærene.

Lørdag formiddag var viet Landssaken og SOS-barnebyer, og det var stor tro på at Ordenen ville nå de innsamlingsmål som var satt. Det ble opplyst at den 13. oktober var arbeidet med å bygge barnebyen i San Vicente igangsatt, og det ville ta ca. ett år før den var ferdig til bruk. Det var ikke mulig i dag å si eksakt når den kunne innvies, i det bygget først skulle godkjennes, familier etableres samt at barn ville komme etter hvert for gradvis å venne seg til den nye familien. Det ville bli forsøkt å lage en

fellesreise til El Salvador slik at alle som ønsket det kunne få se hva de innsamlede midlene var gått til. Det var pr. 16. oktober innkommet kr 4.3 mill, og Storlogen hadde stor tro på at målet på kr 6.5 mill. ville bli nådd med god margin.

Senere på dagen gjennomgikk man Ordensstatistikk, og i den forbindelse kan opplyses at det nå var 10.400 Rebekkasøstre, 12.297 Odd Fellow brødre, 3.839 matriarker og 6.078 patriarker. Stort sett var det fremgang av søstre og brødre, selv om enkelte distrikter strever mer enn andre for å oppnå en netto tilgang av medlemmer. Størst fremgang var det i de nordlige distrikter, mens Østlandet hadde en tilbakegang. Det var i den forbindelse blitt gjennomført en "avgangsundersøkelse" av Storlogen, og mange av de anonyme svar som var kommet inn ville bli bearbeidet og benyttet i det fremtidige arbeide for å styrke logene. Her kan det være på sin plass å nevne at det har vært en vanlig oppfatning at utmeldelse som oftest skyldes familiære grunner eller stor belastning rent arbeidsmessig. Undersøkelsen viser imidlertid at hovedgrunnen er interne forhold i logen, som manglende opplysninger om forpliktelser utenom vanlige logedager, vanskelig å komme inn i bestående klikker, for lite innhold på ettermøter, stort gap mellom liv og lære, maktkamp og intriger samt at logens OM og fadder ikke tok kontakt etter at utmeldelse var et faktum. Dette er forhold som vi logebrødre bør legge

oss på sinnet og bevisst arbeide for å endre slike holdninger til noe positivt for de berørte brødre. For øvrig kan påpekes at ingen oppga skuffelse over våre ritualer eller det rituelle arbeidet som årsak til utmeldelsen.

Stor Sire opplyste at det var under forberedelse en ny langtidsplan, hvor Ordenens fremtidige strategi og mål skulle nedfelles. Det var i den forbindelse nedsatt flere grupper som hadde fått i mandat å bearbeide forskjellige områder som man anså som vesentlig i denne prosessen. De foreløpige resultatene ble presentert for Storembedsmennene, hvorefter det ble nedsatt 6 grupper som diskuterte emnene, og senere på dagen ga sine kommentarer. Det vil her føre for langt å gi et detaljert referat av gruppearbeidene, men det kan i alléfall konkluderes med at de innspill som fremkom vil bli ytterligere bearbeidet av Storlogen. Deretter vil innstillingen til ny langtidsplan bli oversendt DSS og Distriksrådet for innspill og diskusjon, før den endelig blir å behandle på neste Storlogemøte i 2005.

Søndag fortsatte med åpen post, hvor Stor Sire gjennomgikk spørsmål som i løpet av året var kommet inn til Storlogen. Det var forhold som spredte seg over hele spekteret av vår Orden, som for eksempel lovtolknings-spørsmål, økning av gradgebyrer, hva

som kan gis av informasjon utad, felles musikk til våre logemøter, ritualspørsmål, erkjentlighetstegn og valg av embedsmenn til loge og leire på ulike år osv. Samtlige punkter kunne utløse lange diskusjoner, noe som viser at det ikke finnes fasitsvar på alle forhold innen vår Orden. Denne post på dagsorden er alltid meget lærerik, og gir god støtte til DSS i deres arbeid innen distriktene.

Deretter gjennomgikk Str. og Br. Stor Skattmester regnskapene pr. 30.09.2003, som viste at Storlogen lå godt foran budsjett.

Siste møtedag ble avsluttet med en interessant instruksjon av Br. Stor Marsjall inne i logesalen samtidig som han besvarte spørsmål av rituell karakter. Deretter fikk samtlige deltagere bivåne spillet "Birgitta kommer", meget flott fremført av rebekkaloge nr 95 Kristin i Tønsberg.

Som det fremgår av ovennevnte fremstilling er Storembedsmannsmøtene meget interessante og lærerike, samtidig som man treffer Ordensmedlemmer fra hele landet og kan utveksle erfaringer med disse.

Undertegnede har prøvd å fokusere på noen av de poster som ble behandlet, men kan selvfølgelig ikke rekke over alt. Skulle det imidlertid være ting som brødrene ønsker ytterligere utdypet er det bare å spørre på et logemøte.

Folk over 30 skulle vært døde!

I følge dagens lovgivere og byråkrater skulle de av oss som var barn på 40, 50, 60 ja til og med tidlig på 70-tallet ikke ha overlevd. Våre babysenger var malt med blybasert maling. Vi hadde ingen barnesikring på medisinflasker, dører eller skap og når vi syklet hadde ingen av oss hjelmer.

Som barn kjørte vi i biler uten sikkerhetsbelte eller airbag. Og det å sitte bakpå et lasteplan en varm sommerdag var alltid en spesiell nytelse. Vi drakk vann fra hageslangen og ikke fra flasker. Skrekk og gru!

Vi spiste brød med smør på, drakk brus med sukker i, men ble aldri overvektig fordi vi alltid var ute å lekte. Vi delte gjerne en brus mellom oss og drakk fra samme flaske uten at noen faktisk døde av det.

Vi brukte timer på å bygge Olakjærrer av skrap og ingenting og raste av gårde nedover bakken bare for å finne ut at vi hadde glemt å lage bremses. Etter noen turer ut i bushen lærte vi å løse problemet. Vi dro hjemmefra tidlig om morgenen for å leke hele dagen og var tilbake når gatelysene ble tent. Ingen hadde mulighet til å få tak i oss i løpet av dagen. Ingen mobiltelefon. Utenkelig!!

Vi hadde ikke Playstations, Nintendo 64, X-Box, ingen tv-spill i det hele tatt, ikke 99 kanaler på TV, ingen videofilmer, ikke surround lyd, mobiltelefoner, hjemme PC eller praterom på Internett. Vi hadde venner! Vi gikk ut og fant dem!

Vi falt ned fra trær, skar oss, brakk bein og armer, slo ut tenner, men ingen ble saksøkt etter disse uhellene. Det var uhell. Ingen andre kunne beskyldes - unntatt oss. Husker du uhell? Vi sloss, ble gule og blå og lærte å komme over det.

Vi fant på leker med pinner og tennisballer og spiste mark. Til tross for advarsler var det ikke mange øynene som ramlet ut og ikke levde markene inni oss for alltid. Vi syklet eller gikk hjem til hverandre, banket på døra, gikk bare inn og blandet oss i samtalen.

Noen elever var ikke så lure som andre så de dumpet og måtte gå et år om igjen. Fryktelig!!

Denne generasjonen har fostret noen av mest risikovillige, de beste problemløsere og investorer noensinne. De siste 50 år har vært en eksplosjon av nyskaping og nye ideer. Vi hadde frihet, tabber, suksess og ansvar og vi lærte å forholde oss til det alt sammen.

Og du er en av dem som opplevde den store lykke å vokse opp som barn, før lovgivere og myndigheter regulerte våre liv til vårt eget beste.

Det gode liv var vårt!!

Arnfin Evjen

Thomas Wildey – en egenartet personlighet.

av Arnfin Evjen

En kveld det regnet, og uteaktivitet var lite lystbetonet, fant jeg frem en mappe med ordenspapirer som var overlatt meg for mange år siden. Ved gjennomgang av innholdet oppdaget jeg et hefte utgitt av den Svenske Storloge som i hovedsak omhandlet verdensreligionenes gudsbegreper.

Men heftet inneholdt også en artikkel om vår ordens grunnlegger, Thomas Wildey, som drøftet noen påstander som ikke er i samsvar med den tradisjonelle oppfatning vi finner i våre ritualer.

Etter den vanlige historiske innledning om hvor han var født og

når han utvandret til Amerika samt dannelsen av den først loge, tok artikkelen opp spørsmålet om det lå andre årsaker til grunn for at han var blitt så innflytelsesrik samt hvordan kunne en enkel ”mann av folket” ha lagt grunnlaget for en orden som er like bærende i dag som for over 200 år siden. Var det kun idealismen som drev han, eller fantes det andre motiver?

Leser man de dokumenter som forteller om Thomas Wildey's virksomhet, kan man muligens få inntrykk av at han var en streber som forsøkte å verve så mange medlemmer som mulig for dermed selv å skape seg en ærefull plass i ordenens hierarki og historie. Han fikk jo alle de embeder som ordenen kunne tilby, og når han ikke kunne komme høyere så ba han seg entlediget fra alt for å kunne ofre seg for andre oppgaver utenfor ordenen. Blant annet så bygget han som kjent opp Druideordenen i Amerika. Med andre ord, dannet han ordenen i den hensikt å kunne få en stilling og en økonomisk tilværelse, som en vanlig grovsmed aldri kunne oppnå. Man skal være klar over at ved hans død besto ordenen av over 100 forskjellige loger, og ca 300.000 dollar ble hver år benyttet til sykehjelp, begravelser og barne-

oppfostring. Det var imponerende tall for den tid.

Tar man imidlertid for seg Thomas Wildey's egne taler samt beskrivelser av han fra hans medbrødre, finner man ikke grunnlag for å fremsette slike påstander. "Den eneste ideen i han liv var medmenneskelighet, i bredeste og dypeste betydning" sa en som sto han meget nær, faktisk helt inn i dødsøyeblikket. Thomas Wildey følte at hans hovedoppgave var å stille hele sitt liv til disposisjon for medmenneskelighet, og inspirasjonen til dette fikk han fra Bibelen som fastsetter at: "Gud er kjærlighet og størst av alt er kjærligheten". Dette var for han ikke noen teoretisk læresetning, men et helt hverdagsnært ideal for hvordan livet skulle være. Dessverre var han klar over at menneskene ikke greide å leve opp til dette ideal, følgelig hevdet han at det var i kjærlighetens navn man måtte bearbeide alt som gjør livet vanskelig å leve. I sin avskjedstale sa han følgende: "Tillat meg å be dere alle tro på at jeg i min

tjenestelige løpebane kun har hatt ordenens trivsel og velferd for øye. De feiltrinn jeg måtte ha begått, tilskrives min altfor store iver og ikke luner eller dårlige hensikter".

Thomas Wildey fant både i vår orden og tilsvarende organisasjoner et hjelpemiddel og en metodisk måte å få alle folk til å forstå at "størst av alt er kjærlighet", og at dette gjøres rent konkret via medmenneskelige handlinger. Han var med andre ord en mann med hjertet hos Gud og med hendene hos sine medmennesker.

Som det fremgår av foranstående, så dannet han følgelig ikke vår del av Odd Fellow Ordnen 26. april 1819 for å kunne besitte de høyeste embedsstillinger med en god økonomisk avkastning, men for på den måten å kunne fremme sitt livssyn til så mange mennesker som mulig uavhengig av politiske, sosiale og religiøse grenser.

Artikkelen er et interessant innspill, som viser at vi alltid må regne med at nye teorier vil dukke opp om historisk store personligheter.

Har du glemt å gi ditt bidrag til SOS Barnebyer?

Kr. 300,- kan innbetales til br. Kasserer

Loge nr.22 Thomas Wildey

Storgaten 28, 0161 Oslo

Konto 6073 09 00360 Mrk. innbetaling SOS Barnebyer

Smak og velbehag

Av Svein Terje Hermansen

Varierte og interessante ettermøter bidrar til trivsel og godt fremmøte i Logen, og vårt nye embedskollegium satser friskt på dette området – allerede den 23. september stod det vinforedrag på programmet. Undertegnede er innhabil når det gjelder å bedømme innslagets vellykkethet, men det er uansett svært hyggelig å bli bedt om å knytte noen kommentarer til mat og vin i forkant av brodermåltidet, hvor en velsmakende skalldyrretning stod på programmet.

Og kanskje kan det være av interesse å repetere NOEN av poengene i miniforedraget. Spørsmål om hvilke typer vin som passer til hvilke matretter dukker stadig opp, både i forbindelse med vinforedrag og ellers hvor bordets gleder omtales. Og la det være helt klart: Regelen om at smak og behag ikke kan diskuteres, gjelder også på dette området. Dersom man absolutt VIL drikke tørr rødvin fra Bordeaux til sjokoladepudding, er DET faktisk tillatt, selv om tradisjonelle ønologer antagelig vil betrakte kombinasjonen som noget selsom og aparte...

For det finnes faktisk noen objektive kriterier for hva som passer sammen: Ulike typer hvitvin og rødvin smaker SVÆRT forskjellig på grunn

av stor variasjon i jordsmonn, klima, druesorter, syreinnhold, sødme osv. , og det er unødvendig å minne om at østers og lungemos faktisk smaker VELDIG ulikt. Skal vi oppleve god harmoni mellom mat og vin, er det viktig å passe på at maten i smak aldri må overdøve vinen. God balanse er viktig, og for eksempel bør vinen inneholde like mye rundhet og sødme som maten. Bitterstoffer i mat og vin forsterker hverandre, og tanninrike viner bøl derfor unngås til mat med kraftig bitter smak. Mat med mye syre bør kombineres med runde og sødmefylt viner, og likeledes krever salt mat friskhet og gjerne litt søtsmak i vinen.

På denne bakgrunn oppstår de tradisjonelle anbefalinger av rød burgundervin til vilt, rød Bordeauxvin til kraftig storfekjøtt, hvit burgundervin til skalldyr og Alsacevin til en stor laksemiddag. Men selvfølgelig virker personlige preferanser og favoritter inn på vinvalget: Er man svært glad i de gode røde Bordeauxviner med cru-klasse og riktig årgang, vil man selvfølgelig komme godt ut av det med en Chateau Talbot både til hjort og tiur, men vinen kan nok bli noe dominerende i forhold til smaksnyansene i kjøttet. Og hvis man er så uheldig at man ikke tåler

rødvin, kan man eksempelvis redde seg med en kraftig hvit Burgundervin (for eksempel en Mersault) til de aller fleste kjøttretter. Og hva slags vin drikker man til tradisjonell norsk spekemat? Og hva bestiller man på indisk restaurant til en godt krydret tandori-rett? Det finnes et alternativ til en kald Ringnes i begge tilfeller: Forsøk en søtlig tysk hvitvin på Riesling-drue i auslese-kvalitet! En slik type vin gir god balanse både i forhold til saltet i fårepølsen og kruttet i tandori-kyllingen...

Men så finnes det EN ting alle nordmenn er enige om når det gjelder mat og vin: Til ost SKAL man drikke rødvin (og se kjæresten dypt inn i øynene over stearinlyset). Aftenens vinkåsør tillater seg her en provoserende belæring: Ost og rødvin balanserer langt fra perfekt smaksmessig, og neste gang forsøker vi heller hvitvin! Både tysk vin og eksempelvis en kraftig Chardonnay-drue fra California eller Australia passer utmerket til ostefatet. Og til en

sterk engelsk Stiltonost eller til en ekte fransk Roquefort velger vi portvin eller aller helst en søt, fransk Sauternes! En STOR smaksopplevelse er garantert! (Prøv også Sauternes til gåseleverpaté en dag lommeboken er i toppform – det smaker simpelthen sjokkerende godt)

Det lille foredrag på vår skalldyrkveld ble avsluttet med en improvisert vin- smakning for en engere krets, og her sammenlignet man Alsace-vin laget på Pinot Gris med en Savignon Blanc-drue fra Loire – den første vinen nærmest halvtørr mens Loire-vinen er langt mer syrlig og spiss i smaken. Aftenens foredragsholder var også innom tyske hvitviner fra Mosel og Rhin-området (oftest laget på Riesling-drue) og avsluttet med en lovprisning av de virkelig store klassiske hvitviner fra Burgund: Her brukes kun Chardonnay-drue og regionen frembringer noen av verdens ypperste hvitviner: Corton Charlemagne og Chevalier Montrachet anbefales for store anledninger og gylne kredittkort.. Men er man i stor tvil om hvilken hvitvin man skal servere til maten og enda mer i tvil om hva gjestene vil like, bommer man sjelden dersom man velger en Alsace-vin – Vinmonopolet har godt utvalg til meget overkommelige priser.

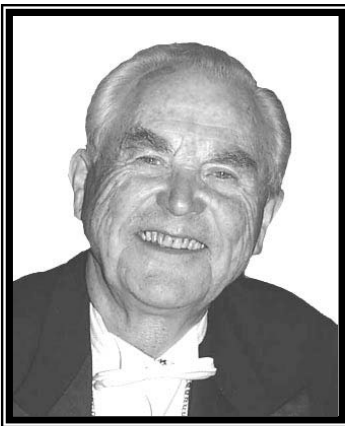
Det er alltid morsomt å snakke litt om vin blant brødrene i Thomas Wildey – emnet vekker stor interesse og avstedkommer alltid spørsmål og

kommentarer. Og hadde foredrager blitt holdt i skrivende stund – rett før jul – ville sikkert noen av brødrene spurt om hvilken type vin som passer til LUTEFISK!

Prøv
CHAMPAGNE... lykke til og skål!

Med ønologisk hilsen i V.K og S.
Aftenens foredragsholder – Svein T H

En travel jul.

Av Oddvar Follestad

Hvorledes forestiller man seg egentlig at den perfekte ramme om en første juledagsmorgen skal være?

Noen vil kanskje se for seg en passe godt oppgått skiløype som snor seg mellom snøtunge graner, god gli på skiene, og ikke altfor langt til nærmeste serveringssted. - En noe mer usportslig variant ville muligens være ønsket om å tilbringe litt lenger tid enn vanlig i en god, varm seng i stille glede over den anstundende herlige julefrokost?

Men ingen av disse to alternativer passet inn i den meteorologiske virkelighet som de lokale værguder fant for godt å servere oss menneskebarn, der jeg hin

juledagsmorgen, den 25. desember 1946, i sterk motvind, slet meg frem på avenyen langs bredden av Lake Calhoun, vel den største av de 22 innsjøer byen Minneapolis har å by på.

Vinden hadde fritt spillerom tvers over sjøens islagte flate, så snøslapset sto som en vegg mot meg. Ikke hadde jeg klær som ga noen beskyttelse; en gammel velbrukt blådress og en noe tynnslitt

gabardinkappe. Det hersket jo fremdeles tekstilrasjonering i landet jeg kom fra! På føttene hadde jeg svarte innesko med tynne lærsåler, til overmål så glatte at jeg for hvert skritt fremover, nesten skled et halvt tilbake.

Klokken var bare et kvarter over syv, så det var fremdeles mørkt. Intet annet transportmiddel enn mine egne ben sto til rådighet, og jeg skulle være på plass i St. Paul Episcopal Church i god tid før klokken åtte – til Ottesang – det gjaldt å stå på.

Man kan spørre seg: Hva i all verden hadde brakt meg i denne høyst ubehagelige situasjon?

Vel, da blir det nødvendig å gå noen måneder tilbake i tid.

Høsten 1946 var jeg ankommet til Minneapolis med det mål for øyet å ta en Bachelor of Business Administration Degree ved universitetet der. Jeg skulle bo hos en av mine tanter i studietiden. Det tok selvfølgelig noen tid å komme inn i rutine ved universitetet, men alt jenket seg etter hvert. Som noen av dere kjenner til, hadde jeg under okkupasjonstiden i Norge tatt en del sangundervisning hos operasanger Theodor Andresen, og hadde slett ikke tenkt å legge sangen helt ”på hylla” her i U.S.A. heller – selv om det var helt andre oppgaver jeg egentlig skulle konsentrere meg om. I denne forbindelse la jeg en dag veien om universitetets School of

Music, kanskje mest for å ”sondere terrenget”. Jeg var imidlertid så heldig å komme i kontakt med selveste ”the Dean”, Dr. Ohberg, og etter en lang og meget hyggelig samtale, tilbød han meg gratis undervisning i sang ved hans fakultet, mot at jeg skulle synge i hans guttekor i St. Paul Episcopal Church hver søndag, med øvelse hver torsdag. Jeg slo til, og en av følgene av denne avgjørelsen har jeg allerede beskrevet. For selv om det i dag verken var søndag eller torsdag, så var det altså første juledag, og jeg var på vei til St. Paul. Siste halvpart av veien frem bø forresten ikke på slike strabaser som den første. Jeg var nå kommet frem til den lange hovedgaten ”Hennepin Avenue”, og skulle bare følge den til Lake Street – så var jeg omtrent i havn. Inne i kirken var det å få av seg frakk og jakke, og på med lang, svart kjortel og en hvit vest utenpå – dermed var forvandlingen til korgutt fullstendig.

De engelske julesangene liker jeg godt. Vi begynte med gode gamle ”Adeste Fideles” eller som den lyder ”Oh, come all ye faithful”, og fortsatte med Händels ”Joy to the world”, og mens vi sang disse og flere til, gikk tankene mine til de norske julesangene, og hvorledes vi pleide å synge dem på julaften i mitt barndomshjem. Bestandig under gang rundt juletreet, og alltid alle versene.

Det hadde ikke vært slik i går, på min første julaften i fremmed land. Kvelden ble feiret hos en annen av mine tre tanter. Hele slekta var samlet, og vi hadde det riktig hyggelig, men for meg var ikke dette noen "riktig" julaften i det hele tatt. Serveringen var imidlertid overdådig. Det manglet verken på mat eller drikke, men det fantes verken juletre eller julestemning. Gaver fikk jeg i massevis. Alle syntes nok litt synd på den loslitte nevø og fetter fra Norge. Men sang skulle det bli, det skulle jeg tidsnok erfare. Festen hadde jo startet relativt tidlig på ettermiddagen, og ved ellevetiden begynte den så smått å ebbe ut. Min onkel og tante, som jeg bodde hos, hadde alt begynt å ta på seg yttertøyet, da aftenens vertinne kom bort til meg, og med et konspiratorisk blick i øyet sa hun: "Du skal ikke bli med dem - du skal bli med Dad og meg til midnattsgudstjeneste i vår kirke" (Nesten alle amerikanere har visst en kirke de kaller for "sin.") – og så kom det verste: "Og du skal synge, du skal synge Julsong av Adam". Mine ville protester hjalp overhodet ingen ting. Jeg var hes etter å ha snakket hele kvelden i røykfullt rom, jeg hadde tatt ganske mange drinker, og til slutt mitt beste argument; jeg hadde jo ingen noter med! Alt var forgjeves, og det skulle vise seg at hun hadde planlagt tingene bedre enn som så. - "Organisten har noten til Julsong, og

han kan spille den i akkurat den toneart du ønsker". - Slaget var tapt, det var bare å resignere.

Vi kom frem til kirken, tante, onkel og jeg i god tid før midnattsgudstjenesten begynte. Onkels kjøring var stø og sikker. Han var tydeligvis blitt "instruert" av sin kone om et begrenset alkoholinntak denne kvelden. Vi hilste på presten, og jeg ble vist vei opp på orgelgalleriet. Jeg får si at sangen gikk bedre enn ventet, forholdene tatt i betraktning. Det viktigste var ikke å gjøre skam på min kjære tante, som, kjente jeg henne rett, sikkert hadde skrytt min stemme opp i skyene. Prestens tale var god og inderlig, og like inderlig var han da han senere i overstrømmende vendinger takket meg for den "vidunderlige vakre sangen". Man blir imidlertid uvilkårlig litt betenkt over oppriktigheten hos folk, når man får ros for noe man selv synes er nokså middelmådig.

Så var det "hjemover" til min faste adresse i York Avenue. Det var langt å kjøre. Byen Minneapolis er stor i utstrekning, så klokken var nærmere halv to da jeg låste meg inn hos mine vertsfolk. De hadde nok lagt seg for lenge siden, og sov sikkert søtt. Jeg aktet å følge deres eksempel, særlig

tatt i betraktning av at jeg måtte opp klokken seks neste dag for å stille til ottesang i St. Paul Episcopal klokken åtte.

Alt jeg hadde opplevd kvelden før satt jeg og gjennomgikk i tankene mens jeg, iført min korgutt-uniform, respektfullt lot som om jeg med stor interesse fulgte med i hva gode, gamle Dr. Knickerbocher, presten i St. Paul, hadde på hjertet denne første juledags morgen.

Turen hjem fra ottesangen gikk som en drøm. Jeg fikk bilskyss nesten til døren, og nok en gang var mitt høyeste ønske å krype til køys for å ta igjen litt av den søvn jeg hadde gått glipp av. Men hvilken skuffelse! – i entreen sto min tante og onkel i fullt yttertøy. ”Å, – som vi har ventet på deg. Vi må ikke være for sent ute til julegudstjenesten i Mount Olivet Church. Det pleier alltid å bli så fort fullt”. Det er kanskje unødvendig å opplyse om at alle mine innvendinger nok en gang falt på solid stengrunn. Ingen medfølelse ble meg til del. Verken at jeg var trett, sulten eller våt på bena lot til å gjøre det minste inntrykk. ”Du kan slappe av i bilen. Du kan spise en banan underveis. Se å få på deg tørre sokker”, var all den trøst jeg fikk.

Altså: ”On the road again” – som det heter i sangen.

Mount Olivet Church var, og er formodentlig fremdeles, en kirke for ”de fine sine”. Ikke det at mine

slektninger tilhørte denne kategori, men de hadde visstnok en slags ”geografisk” tilknytning til menigheten. Kirkens prest, pastor Youngdahl, bror av selveste Luther Youngdahl, guvernøren i Minnesota, var en vakker, høyreist mann, med bølget blondt hår, og en varm, sonor røst. Jeg tror gjerne at disse nevnte attributter var medvirkende årsak til det store fremmøte av middelaldrene kvinner.

Vi kom inn i en nærmest fullsatt kirke, og fikk plass nokså langt bak. Muligens som en forutanelse av hva som skulle skje, tok jeg plassen mellom min tante og onkel. De var begge størrelse XXL.

Kirken var nydelig pyntet, og hva skuet mitt øye der langt oppe i koret? Det var nesten ikke til å tro. På hver

side av alterringen satt en vaskeekte engel – iført lange, hvite gevanter, og med langt, lyst hår flommende ned over ryggen. Under på under, de satt og spilte på hver sin gullharpe. De manglet bare vinger av strutsefjær, så hadde det vært helt Hollywood. Men det skal de ha – de spilte aldeles nydelig på harpene sine. Det var i alle fall ikke juks!

Jeg var jo så trett, så trett, men kviknet en smule til ved synet av denne åpenbaring. Imidlertid, selv åpenbaringen av all denne herlighet av hunnkjønn viste seg i lengden ikke

å kunne stoppe virkningen av den tyngdekraft som trakk mine blytunge øyelokk nedover – og snart sov jeg søtt.

Et kontant dytt i siden brakte meg raskt tilbake til våken tilstand, men kun til et kortvarig opphold der, og etter et par ytterligere forsøk på å få liv i den utslitte nevø, konsentrerte mine to stabile ”sidestøtter” seg heller om ved felles innsats holde meg i en salgs vertikal stilling.

Jeg kom tilbake til ”livet” omtrent midt i utgangssalmen, og ved

postludiet var jeg takket være den helsebringende søvn riktig kjekk og rask. Og mens jeg, nesten spenstig, gikk mot utgangsdøren til brusende orgelakkompagnement, slo plutselig en munter tanke ned i meg – Nå har du satt en rekord det sannelig skal bli vanskelig å slå: Å ha vært til stede ved 3 gudstjenester i 3 forskjellige kirker i løpet av litt over 12 timer! – Kanskje prestasjonen ikke helt kvalifiserte til å komme i Guinness Rekordbok – men likevel!

P.S. Dette er i store trekk en sann beretning om hva som hendte meg julen 1946.

At min hukommelse om det som skjedde for snart 60 år siden svikter på enkelte punkter, slik at jeg her og der i min beretning har vært nødsaget til å ta fantasien til hjelp, og dermed muligens er kommet i skade for å smøre litt for tykt på, finnes det forhåpentligvis tilgivelse for – at presten i St. Paul faktisk het Dr. Knickerbocher – det er helt sant!

Program for våren 2004

Fredag	02.01.04	17.00	A		Juletrefest
Tirsdag	13.01.04	19.00	A	0+	Besøk fra Loge nr 10
					St. Hallvard Galla
Lørdag	17.01.04	18.00	A		Nyttårsball Galla
Tirsdag	20.01.04	19.00	C		25Ve.Ju Galla
Tirsdag	27.01.04	19.00	D		Arbm. Regnskap
Tirsdag	10.02.04	19.00	A		Klba.
Tirsdag	17.02.04	19.00	B		Arbm. Rapport Nevnder
Tirsdag	24.02.04	19.00	C		Arbm. Besøk Loge nr 29
					Drofnum. Fremførelse SMEDEN
Tirsdag	09.03.04	19.00	D	≡+	Galla
Tirsdag	16.03.04	19.00	A		Sosialaften
Tirsdag	23.03.04	19.00	B		Arbm. Torskeaften
Tirsdag	30.03.04	19.00	C		Informasjonsmøte
Tirsdag	27.04.04	19.00	D		Arbm.
					Privatnevndens aften
Tirsdag	11.05.04	19.00	A	0+	Galla
Tirsdag	18.05.04	19.00	B		Arbm. Besøk fra
					Loge nr 32 Viken
Tirsdag	25.05.04	19.00	C	— +	
Tirsdag	01.06.04				Sommeravslutning

Thomas Wildey

Ordenens første organisator og leder
1782 - 1861

«What Can I Do For You»